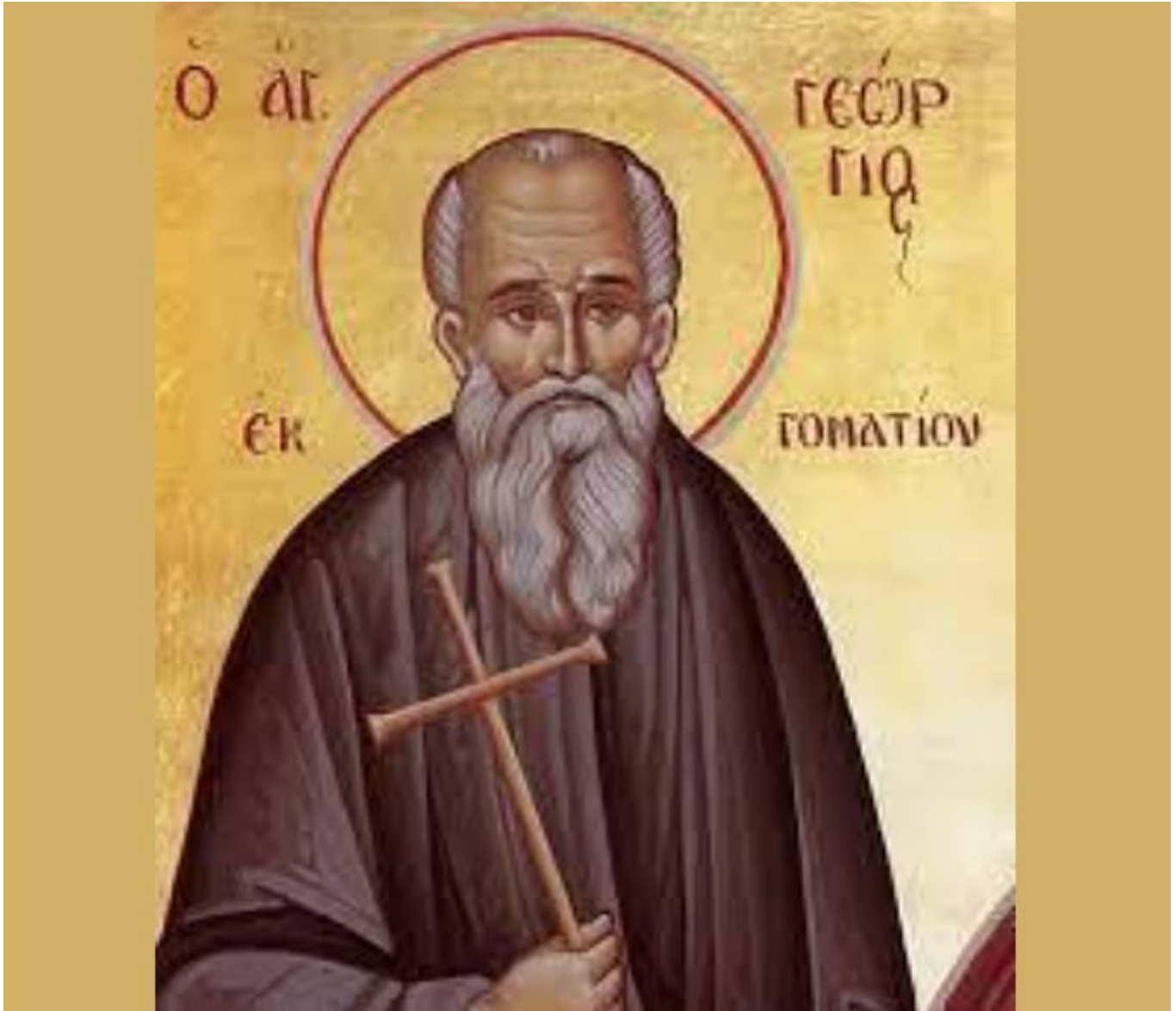

Μνήμη Οσίου Γεωργίου εκ Γοματίου Χαλκιδικής

/ [Βίοι Αγίων](#)

Σήμερα η εκκλησία μας τιμά τη μνήμη ενός ακόμη αγίου, του Οσίου Γεωργίου του εκ Γοματίου.

Ο Όσιος Γεώργιος έζησε στο Γομάτι της Χαλκιδικής στις αρχές του 19ου αιώνας μ.Χ., τότε που η Ελλάδα ήταν σκλαβωμένη στους Τούρκους. Είχε οικογένεια με παιδιά και εξασκούσε το επάγγελμα του μυλωνά.

Η αγάπη και φιλανθρωπία του ήταν γνωστή σ' όλη την περιοχή. Σε φτωχούς άλεθε το σιτάρι δωρεάν και έδινε αλεύρι σε ανήμπορους. Μέχρι σήμερα φαίνονται τα ερείπια του μύλου του.

Κατά τη δύσκολη εκείνη περίοδο της Τουρκοκρατίας και των συνεχών επαναστατικών κινημάτων στη Χαλκιδική έχασε την οικογένειά του και αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τον κόσμο. Ανέβηκε στο βουνό που ήταν επάνω από το μύλο του, για να ζήσει την ασκητική ζωή, μόνος, μαζί με τον Θεό. Η παράδοση αναφέρει ότι επρόκειτο να περάσει από την περιοχή Τούρκικο ασκέρι (στρατιωτικό απόσπασμα). Επειδή φοβήθηκε ότι οι Τούρκοι σίγουρα θα περάσουν από το μύλο, για να αρπάξουν αλεύρι και σιτάρι, συμβούλεψε τη γυναίκα και τα παιδιά του, να πάνε να μείνουν μέσα στο χωριό για ασφάλεια.

Εκείνη, όμως, δεν υπάκουσε και όταν πέρασε ο Τουρκικός στρατός, βρήκε την οικογένεια και την αιχμαλώτισε. Όταν επέστρεψε ο Άγιος, βρήκε το μύλο κατεστραμμένο, το αλεύρι κλεμμένο και την οικογένεια χαμένη.

Πόνεσε ψυχή του από την καταστροφή της οικογένειας και της περιουσίας του. Τότε, πήρε τη μεγάλη απόφαση της αφιερώσεώς του στον Θεό. Για παλαίστρα της ασκήσεως και των πνευματικών αγώνων του διάλεξε ένα σπήλαιο. Εκεί περνούσε τη ζωή του με αδιάλειπτη προσευχή, με τέλεια νηστεία και αυστηρότατη άσκηση. Τα χόρτα του βουνού ήταν μόνη τροφή του.

Υποθέτουμε ότι έζησε ως ερημίτης, χωρίς να λάβει το σχήμα του μοναχού. Και σ' αυτή τη φάση της ζωής του, δεν παρέλειπε να επιδεικνύει αγάπη και συμπόνια στους συνανθρώπους του, στους Χριστιανούς του χωριού του.

Κατέβαινε κρυφά από το ασκητήριό του τη νύχτα, και άφηνε έξω από τις πόρτες των σπιτιών των εγκύων γυναικών, των ασθενών και φτωχών ξύλα και χόρτα. Περιποιείτο κήπους και αμπέλια φτωχών συγχωριανών του και φύλαγε τα ζώα εκείνων που είχαν ανάγκη.

Όταν κάποτε χάθηκαν τα ίχνη του, τον αναζήτησαν οι γνωστοί του βοσκοί. Ανέβηκαν στο ασκητήριό του και εκεί τον βρήκαν μέσα στο σπήλαιό του νεκρό, εξαϋλωμένο και ευωδιάζοντα. Είχε λιώσει από την άσκηση και τη νηστεία και ευωδίαζε όλος ο τόπος. Πήγαν και άλλοι Χριστιανοί και ο ιερέας του χωριού και σήκωσαν το Άγιο λείψανό του με σεβασμό, για να το μεταφέρουν στο κοιμητήριο του χωριού για ενταφιασμό. Καθ' οδόν, το τίμιο σκήνωμα έγινε ασήκωτο. Τόσο, ώστε να μη μπορούν πλέον να το μετακινήσουν. Ο ιερέας είπε ότι αυτό είναι σημάδι και θα πρέπει εδώ να ενταφιασθεί. Πραγματικά το ενταφίασαν στον τόπο, που είναι σήμερα κτισμένο το εκκλησάκι του Αγίου· στο δρόμο προς Γομάτι.

Αργότερα, επάνω από τον τάφο έκτισαν με ξερολιθιά ένα εκκλησάκι. Μετά κτίσθηκε ο νέος μικρός ναός. Μετά την κοίμησή του ο Όσιος άρχισε να κάνει πολλά θαύματα, απόδειξη και αυτό της αγιότητός του. Ο Θεός έδωσε στον Άγιο ειδικό χάρισμα να θεραπεύει τον πόνο των αυτιών των μικρών παιδιών.

Πηγή: saint.gr